

Χαίρε

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026
ΤΕΥΧΟΣ 33

Απάνθισμα στίχων

«Ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινι ἀποδῶ,
ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς
ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.»

(Προς Α΄ Θεσσαλονικεῖς ε΄, 15)

«Προσέχετε να μην ανταποδίδετε ο ένας στον άλλον κακό στο κακό, αλλά να επιδιώκετε πάντα το αγαθό και μέσα στην εκκλησία και σ' όλον τον κόσμο.»

«Πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς. Τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε, προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε. Πάντα δὲ δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε· ἀπὸ παντὸς εἵδους πονηροῦ ἀπέχεσθε. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖη. πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.»

(Προς Α΄ Θεσσαλονικεῖς ε΄, 16-24)

«Να εἰστε πάντοτε χαρούμενοι. Να προσεύχεστε αδιάκοπα. Να ευχαριστεῖτε τον Θεό για το καθετί. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως αποκαλύφθηκε σ' εσάς δια του Χριστού. Μη σβήνετε τη φλόγα των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Μη περιφρονείτε τα κηρύγματα των προφητών, αλλά να τα εξετάζετε όλα και να κρατάτε ό,τι είναι χρήσιμο. Να απέχετε από κάθε λογής πονηρό. Εἴθε ο Θεός, που δίνει την ειρήνη, να σας κάνει ολοκληρωτικά δικούς του. Κι ας διατηρηθεῖ ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξή σας —το πνεῦμα, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα σας— ἀμέμπτῃ κατὰ τον ἐρχομό του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτός που σας καλεῖ κρατᾷ τον λόγο του καὶ θα τον κάνει πράξη.»

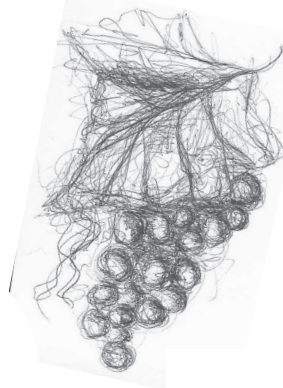

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Αποστολικό

Αντώνιος Bloom (†)

(Μητροπολίτης Σουρόζ)

Κυριακή προ της Υψώσεως

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Στην επιστολή του προς Γαλάτας (6, 14), ο Απόστολος Παύλος λέει: «Ο κόσμος έχει σταυρωθεί για εκείνον κι εκείνος σταυρώθηκε για τον κόσμο. Τι σημαίνει αυτό; Ο Παύλος δεν σταυρώθηκε, ούτε και ο κόσμος, αλλά η εικόνα στην αρχαία γλώσσα είναι ξεκάθαρη. Στη σταύρωση, τα χέρια του θύματος είναι απλωμένα στις δύο πλευρές του σταυρού, βίαια χωρισμένα και καρφωμένα στον σταυρό, έτσι που να μην σμίξουν ποτέ ξανά. Κι είναι αυτό για το οποίο μας μιλάει ο Παύλος. Μέσω του Σταυρού του Χριστού, ο κόσμος έχει αποκοπεί από εκείνον και έχει γίνει εντελώς ξένος. Έγινε ξένος για τον κόσμο, επειδή ο κόσμος δεν μπορεί πλέον να τον δεχτεί με τους νέους όρους, τους όρους του Χριστού, με τους οποίους ζει.

Θα πρέπει να σκεφτούμε τον εαυτό μας όταν ακούμε τέτοια λόγια και βλέπουμε αυτές τις εικόνες. Ο Παύλος ήταν εχθρός του Χριστού· ταξίδεψε από τα Ιεροσόλυμα προς τη Δαμασκό με σκοπό να εξολοθρεύσει τους οπαδούς του, επειδή ήταν ψεύτες, βλάσφημοι, και καθοδόν συναντήθηκε με τον Χριστό. Από εκείνη τη στιγμή, ο Χριστός έγινε ο Κύριός του, ο Θεός του, και κανένας άλλος δεν υπήρχε που ν' αξίζει για εκείνον. Είχε μια μεγάλη και πλατιά καρδιά για να μπορέσει να δεχτεί το μήνυμα και ν' ανταποκριθεί σ' αυτό μ' όλη του την ύπαρξη, τη ζωή, ν' αντιμετωπίσει ό,τι μπορούσε να συμβεί.

Πραγματικά, για εμάς η ιστορία της Σταύρωσης είναι μια ιστορία που ακούμε τόσο συχνά οι περισσότεροι από εμάς από τα παιδικά μας χρόνια, ή τουλάχιστον από τότε που ήμασταν νέοι. Υπήρξε κάποια στιγμή όπου μέσα από την παιδική

φαντασία, ανταποκριθήκαμε σ' αυτή την ιστορία μ' αίσθημα βαθύ, και τότε σαν ν' αποκτήσαμε ανοσία την αποδεχτήκαμε ως στοιχείο δεδομένο της πίστης μας, έπαψε να είναι γεγονός της ζωής μας. Ο Άγιος Παύλος λέει σε κάποιο άλλο εδάφιο ότι για εκείνον, ο Χριστός είναι όλη του η ζωή. Σκεφτείτε για μια στιγμή, τι θα συνέβαινε αν κάποιος που αγαπάτε ή που θαυμάζετε, πέσει θύμα βίας, δολοφονικής σκληρότητας άλλων ανθρώπων, επειδή αντιστάθηκε σε κάτι που άξιζε για αυτόν περισσότερο από τη ζωή, ίσως για τη ζωή σας, για να σώσει εσάς προσωπικά. Θα μπορούσατε ποτέ να επιστρέψετε πίσω στα πράγματα που του στοίχισαν τη ζωή; Θα μπορούσατε, θα μπορούσε κάποιος από εμάς να παίξει με τη ζωή; Μπορούμε να ζούμε ανόητα; Θα διαλέγαμε το κακό, προσπαθώντας να το μεταμφιέσουμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο; Αν γνωρίζαμε ότι επειδή κάναμε αυτή την επιλογή, ένα αγαπημένο πρόσωπο ή απλά ένας άνθρωπος θα έπρεπε να πεθάνει γι' αυτό; Ένας μεθυσμένος οδηγός είναι ένα παράδειγμα. Αλλά υπάρχουν τόσοι τρόποι που γινόμαστε η καταστροφή για τον άλλον...

Πού είναι η θέση μας σ' όλα αυτά; Μπορεί κάποιος να πει τίμια τα λόγια που είπε ο Απόστολος Παύλος σ' αυτή την Επιστολή, ή σε άλλο κείμενο, όταν λέει ότι για εκείνον ζωή είναι ο Χριστός και ο Χριστός είναι η ζωή, ότι ανυπομονεί να πεθάνει για να είναι μ' Εκείνον, ότι η ζωή στη γη είναι χωρισμός και ότι η μοναδική του προσμονή είναι να ενωθεί μαζί του; (Φιλιππησίους 1 : 21).

Ας σκεφτούμε σοβαρά. Αυτά τα λόγια της Γραφής δεν είναι γραμμένα για να μας κρίνουν, για να μας καταδικάσουν, αλλά είναι ένα κάλεσμα. Ο Παύλος λέει: «Γνωρίζω τι σημαίνει να έχει κάποιος ανακαλύψει την αιώνια ζωή, τι σημαίνει να έχει ανακαλύψει τον Χριστό, να έχει ανακαλύψει τι έχει αξία στη ζωή. Ανακαλύψτε τα, θα μας έλεγε, επιστρέψτε στην ψυχή σας, στο παρελθόν σας, στην πρώτη στιγμή που ο Χριστός μπήκε στη ζωή σας, στην καρδιά σας, τη στιγμή του θαύματος, της χαράς, της ελευθερίας και τότε ζήστε από αυτήν, αφήνοντας κάθε τι σκοτεινό, άψυχο, άσχημο! Διαλέξτε το φως, τη ζωή, τη χαρά - όλα αυτά που περικλείει τ' όνομα του Θεού και η αγάπη του Θεού εν Χριστώ. Αμήν.

Πηγή: <https://kirigmata.blogspot.com/2018/09/bloom.html#more>

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΑΣ

Αγίου Προφυρίου

**Όταν προσευχόμαστε για τους άλλους, να λέμε:
«Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με»**

Να προσεύχεσθε για την Εκκλησία, για τον κόσμο, για όλους. Όλη η χριστιανοσύνη είναι μέσα στην ευχή. Αν προσεύχεσθε μόνο για τον εαυτό σας, αυτό κρύβει ιδιοτέλεια. Ενώ, όταν προσεύχεσθε για την Εκκλησία, μέσα στην Εκκλησία είστε κι εσείς. Στην Εκκλησία είναι ο Χριστός ενωμένος με την Εκκλησία αλλά και με τον Πατέρα και με το Άγιον Πνεύμα. Η Αγία Τριάδα και η Εκκλησία είναι ένα. Η λαχτάρα σας πρέπει να είναι πάνω σ' αυτό, στο να αγιάσει ο κόσμος, να γίνουν όλοι του Χριστού. Τότε μπαίνετε στην Εκκλησία, ζείτε στη χαρά του Παραδείσου, στον Θεό, γιατί όλο το πλήρωμα της θεότητας κατοικεί στην Εκκλησία.

Είμαστε όλοι ένα σώμα με κεφαλή τον Χριστό. Όλοι είμαστε Εκκλησία. Η θρησκεία μας αυτό το μεγαλείο έχει, ενώνει τον κόσμο νοερώς. Η δύναμη της προσευχής είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη, κυρίως όταν γίνεται από πολλούς αδελφούς. Στην κοινή προσευχή ενώνονται όλοι. Να νιώθουμε τον πλησίον μας σαν τον εαυτό μας. Αυτό είναι η ζωή μας, το αγαλλιάμά μας, ο θησαυρός μας. Όλα είναι εύκολα εν Χριστώ. Ο Χριστός είναι το κέντρο· όλοι συντρέχουν προς το κέντρο και ενώνονται εν ενί πνεύματι και μια καρδιά. Κάτι τέτοιο συνέβη κατά την Πεντηκοστή. Όταν όλοι ακροώνται την ίδια ώρα, στον ίδιο χώρο το Ψαλτήρι κι όλα τα αναγνώσματα, ενώνονται στην ακρόαση με την χάρι του Θεού, γιατί αυτό που λέει ο αναγνώστης τ' ακούνε και συμμετέχουν όλοι. Η δύναμη των πολλών πολλαπλασιάζεται, σαν να βλέπουν ένα ωραίο πράγμα και το κοιτάζουν όλοι μαζί με λαχτάρα. Η όρασή τους, που σμίγει σ' αυτό το ωραίο, τους ενώνει. Παράδειγμα, η Λύτρωση του

Αποστόλου Πέτρου απ' τη φυλακή: «Προσευχή δε ην εκτενής γινομένη υπό της Εκκλησίας». Αυτή η προσευχή έβγαλε τον Πέτρο απ' τα δεσμά της φυλακής.

Η αγάπη, η λατρεία προς τον Θεό, η λαχτάρα, η ένωση με τον Θεό, η ένωση με την Εκκλησία είναι ο επί γης Παράδεισος. Αν αποσπάσουμε τη θεία χάρι, όλα είναι εύκολα, χαρούμενα και ευλογία Θεού. Άντε να μου βρεις μια θρησκεία να κάνει τον άνθρωπο τέλειο κι ευτυχισμένο. Κι αυτό το μεγαλείο κρίμα να μην το καταλαβαίνουμε!

Όταν έχουμε κάποιο πρόβλημα εμείς ή κάποιος άλλος, να ζητάμε κι από άλλους προσευχές και να παρακαλούμε όλοι τον Θεό με πίστη και αγάπη. Να είστε σίγουροι ότι ο Θεός ευαρεστείται σ' αυτές τις προσευχές και επεμβαίνει κάνοντας θαύματα. Αυτό δεν το έχουμε καταλάβει καλά.

Πιο πολύ θα προσεύχεσθε για τους άλλους παρά για τον εαυτό σας. Θα λέτε το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και θα έχετε μέσα σας πάντοτε και τους άλλους. Όλοι είμαστε παιδιά του ιδίου Πατέρα, είμαστε όλοι ένα· γι' αυτό, όταν προσευχόμαστε για τους άλλους, λέμε, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», και όχι, «ελέησέ τους». Τους κάνουμε έτσι ένα με τον εαυτό μας.

Η προσευχή για τους άλλους, που γίνεται απαλά και με βαθιά αγάπη, είναι ανιδιοτελής κι έχει μεγάλη πνευματική ωφέλεια. Χαριτώνει τον προσευχόμενο, αλλά χαριτώνει κι εκείνον για τον οποίο προσεύχεται, του φέρνει την χάρι του Θεού. Όταν έχετε μεγάλη αγάπη και αυτή η αγάπη σας κινεί σε προσευχή, τότε τα κύματα της αγάπης σας πηγαίνουν και επηρεάζουν αυτόν για τον οποίο προσεύχεσθε και δημιουργείτε γύρω του μία ασπίδα προστασίας και τον επηρεάζετε, τον οδηγείτε προς το αγαθόν. Βλέποντας την προσπάθειά σας ο Θεός δίδει πλούσια τη χάρι Του και σ' εσάς και σ' εκείνον. Καταλάβετε;

Εσείς στενοχωρείσθε, όταν οι άλλοι δεν είναι καλοί, ενώ πρέπει να επιδίδεσθε σε προσευχές, για να έλθει το ποθούμενον με τη χάρι του Θεού. Εσείς με τη σοφία σας υποδεικνύετε, ενώ αυτό δεν είναι και τόσο σωστό. Το μυστικό είναι άλλο, όχι αυτό που θα πούμε, που θα υποδείξουμε στους άλλους. Το μυστικό είναι η αφοσίωσή μας, η προσευχή μας στον Θεό, για

να επικρατήσει αυτό που πρέπει στους αδελφούς μας με την χάρι του Θεού. Αυτό είναι. Αυτό που εμείς δεν μπορούμε να το κάνουμε, θα το κάνει η χάρις Του.

Στη ζωή μου την πρώτη θέση έχει η προσευχή. Δεν φοβούμαι την κόλαση και δεν σκέπτομαι τον Παράδεισο. Ζητώ μόνο απ' τον Θεό να ελεήσει όλο τον κόσμο κι εμένα. Αν λέγω το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» έντονα, ακόμα κι όταν έχω κόσμο, δεν αποσπώμαι απ' την προσευχή. Το ίδιο είναι. Προσεύχομαι, τους δέχομαι όλους με Πνεύμα Χριστού και είμαι πρόθυμος να εύχομαι για τον κόσμο. Προσπαθώ ν' αγαπήσω τον Χριστό. Αυτό είναι η επιδίωξή μου. Λόγω των πολλών μου ασθενειών, δεν μπορώ να μιλάω πολύ. Περισσότερο, όμως, βοηθάει η προσευχή παρά τα λόγια.

Προσεύχομαι για τα θέματά σας, αλλ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει η προσευχή μου να βρίσκει κι από σας μία ανταπόκριση. Ο Θεός, που στέλνει την χάρι Του σ' εμάς, πρέπει να βρει την αγκαλιά μας ανοικτή, ώστε να τη δεχθεί. Κι ό,τι επιτρέψει εκείνος θα είναι προς ψυχική μας ωφέλεια. Όχι όμως, ημών προσευχομένων, υμών δε κοιμωμένων.

Συχνά με κατηγορούν, αλλά εγώ «ωσει κωφός ουκ ήκουον και ωσει άλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού». Γι αυτούς που σας κατηγορούν να κάνετε προσευχή. Να λέτε, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», όχι «ελέησέ τον», και θα είναι μες στην προσευχή αυτή κι εκείνος που σας κατηγορεί. Σας λέει ο άλλος κάτι στενόχωρο; Ο Θεός το ξέρει. Εσείς ν' ανοίγετε τα χέρια σας στον Θεό λέγοντας, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Να τον κάνετε ένα με τον εαυτό σας. Κι εκείνος γνωρίζει τι τον βασανίζει βαθιά μέσα του και βλέποντας την αγάπη σας, σπεύδει εις βοήθειαν. Εκείνος ερευνά τους πόθους της καρδιάς. Τι λέγει ο Απόστολος Παύλος προς τους Ρωμαίους; «Ο δε ερευνών τας καρδιάς οίδε τί το φρόνημα του Πνεύματος, ότι κατά Θεόν εντυγχάνει υπέρ αγίων».

Να προσεύχεσθε για την κάθαρση κάθε ανθρώπου, για να μιμηθείτε τον αγγελικό τρόπο στη ζωή σας. Ναι, οι άγγελοι δεν προσεύχονται για τον εαυτό τους. Εγώ έτσι προσεύχομαι για τους ανθρώπους, για την Εκκλησία, για το Σώμα της Εκκλησίας.

Την ώρα που προσεύχεσθε για την Εκκλησία, απαλλάσσεσθε κι απ' τα πάθη. Την ώρα που δοξολογείτε, απαλύνεται η ψυχούλα σας και αγιάζεται υπό της θείας χάριτος. Αυτή την τέχνη θέλω να μάθετε.

Ο Θεός θέλει να ομοιωθούμε με τους αγγέλους. Οι άγγελοι μόνο δοξολογούν τον Θεό. Αυτή είναι η προσευχή τους, μόνο η δοξολογία. Είναι λεπτό πράγμα η δοξολογία· ξεφεύγει απ' τα ανθρώπινα. Εμείς είμαστε άνθρωποι πολύ υλικοί και χαμερπείς, γι' αυτό και προσευχόμαστε στον Θεό ιδιοτελώς. Τον παρακαλούμε να μας τακτοποιήσει τα θέματά μας, να πάνε καλά τα καταστήματά μας, οι υποθέσεις μας, η υγεία μας, τα παιδιά μας. Προσευχόμαστε, όμως, ανθρώπινα και με ιδιοτέλεια. Η δοξολογία είναι ανιδιοτελής προσευχή. Οι άγγελοι δεν προσεύχονται, για να κερδίσουν κάτι, είναι ανιδιοτελείς. Ο Θεός έδωσε και σ' εμάς αυτή τη δυνατότητα, να είναι η προσευχή μας μία διαρκής δοξολογία, προσευχή αγγελική. Εδώ βρίσκεται το μεγάλο μυστικό. Όταν μπούμε σ' αυτή την προσευχή, θα δοξάζουμε τον Θεό συνεχώς, αφήνοντάς τα όλα σ' Αυτόν, όπως εύχεται η Εκκλησία μας: «...πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Αυτά είναι τα «ανώτερα μαθηματικά» της θρησκείας μας!

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Από τους λόγους των Πατέρων

Λόγος εις το Γενέθλιον της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας

Αγ. Λουκάς αρχιεπ. Κριμαίας

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, εκατομμύρια και δισεκατομμύρια άνθρωποι, είναι άνθρωποι κοινοί, τους οποίους η Αγία Γραφή ονομάζει «λαόν της γης» (Δ' Βασ. 15, 5). Γιατί τους ονομάζει έτσι; Γιατί αυτοί μοιάζουν με γκρίζο χορτάρι ή με χαμόκλαδα. Δεν έχουν στη ζωή τους κάποιους ανώτερους σκοπούς και επιδιώξεις, ο νους τους είναι πολύ επιπόλαιος και ασχολείται μόνο με τις βιοτικές μέριμνες, τα γήινα αγαθά και τα καθημερινά προβλήματα.

Αλλά όπως στους λόφους και στα βουνά, που είναι σκεπασμένα με χόρτα και χαμόκλαδα, φυτρώνουν κάπου κάπου μεγάλοι κέδροι και τεράστιες βελανιδιές, έτσι και μεταξύ του λαού της γης αναδεικνύει Κύριος ο Θεός κάποιους ανθρώπους πολύ μεγάλους, οι οποίοι έχουν υψηλή διάνοια, σκέψη πολύ βαθιά και ο λόγος τους έχει μεγάλη δύναμη. Έχουν θέληση πολύ ισχυρή και κατέχουν όλη την επιστημονική γνώση. Τέτοιοι άνθρωποι δημιουργούν μία νέα πιο τέλεια ζωή και αλλάζουν τις σχέσεις μεταξύ των κρατών και των λαών.

Αυτό βέβαια είναι πολύ σημαντικό, αλλά ασύγκριτα πιο σημαντικές είναι εκείνες οι ριζικές αλλαγές, τις οποίες πραγματοποιεί ο Θεός μέσω των πιο μεγάλων ανθρώπων, μέσω των μεγάλων ασκητών της ευσέβειας και της δικαιοσύνης, μέσω των μεγάλων ιεραρχών, των θαυματουργών και των οσίων. Στα έργα των μεγάλων φιλοσόφων υπάρχουν πολλές αντιφάσεις και συχνά οι άνθρωποι, οι οποίοι νομίζουν ότι μπορούν σ' αυτούς να βρουν απάντηση σε μία παμπάλαια ερώτηση «τι είναι η

αλήθεια», απογοητεύονται. Η ιστορία της επιστήμης γνωρίζει πολλές περιπτώσεις όπου οι επιστημονικές θεωρίες, οι οποίες θεωρούνταν ασάλευτες, έχαναν τη σπουδαιότητά τους μπροστά στα νέα επιτεύγματα της επιστήμης.

Αλλά εντελώς διαφορετικά είναι τα πράγματα στην περιοχή του πνεύματος, στην περιοχή της ανώτατης θεολογικής γνώσης. Εκεί όλα είναι απαρασάλευτα και αιώνια. Πριν λίγο καιρό γιορτάζαμε την ημέρα του μαρτυρικού θανάτου του Ιωάννου του Προδρόμου και Βαπτιστού του Κυρίου, για τον οποίον ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός είπε ότι μεταξύ των γεννηθέντων από τις γυναίκες δεν εμφανίστηκε μεγαλύτερος από αυτόν. Έτσι ο Κύριος τον τοποθέτησε πιο πάνω από όλους τους σπουδαίους επιστήμονες, τους φιλοσόφους και τους καλλιτέχνες. Αυτόν, που υπήρχε σε μέγιστο βαθμό φορέας του Αγίου Πνεύματος και διάκονος της ανώτατης αλήθειας, τον ανέδειξε ενώπιον όλης της ανθρωπότητας ως τον πιο άξιο άνθρωπο.

Πριν λίγο καιρό, την ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, σας έλεγα για το γεγονός ότι ο Κύριος και ο Θεός μας ο Ιησούς Χριστός τοποθέτησε τον Πρόδρομό Του πάνω από όλους τους γεννηθέντας από τις γυναίκες. Αυτό δεν αφορά την Υπεραγία Παρθένο Μαρία, επειδή αυτή βρίσκεται πάνω ακόμα και από τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ.

Αν τη γενέθλια ημέρα των μεγάλων ανθρώπων την τιμούμε και την γιορτάζουμε με πολύ σεβασμό, τότε με ποια χαρά πρέπει να πανηγυρίζουμε σήμερα, τιμώντας τη γενέθλια ημέρα Εκείνης, από την οποία έλαμψε ο Ήλιος της Δικαιοσύνης, ο Κύριος και Θεός μας ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος από αυτήν έλαβε την ανθρώπινη σάρκα. Στο απολυτίκιο της μεγάλης αυτής γιορτής ακούμε τα θαυμάσια λόγια: «Η Γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη...». Για όλη την οικουμένη, όχι μόνο για το ανθρώπινο γένος, αλλά και για τον κόσμο τον αόρατο, για τον κόσμο των αγγέλων, έλαμψε σήμερα η μεγάλη χαρά. Πάνω, λοιπόν, από όλους τους μεγάλους ανθρώπους, πάνω ακόμα και από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, πάνω από τους Αρχαγγέλους και τους Αγγέλους, τοποθέτησε Κύριος ο Θεός την Υπεραγία Άχραντο Παρθένο Μαρία. Και βεβαίως δικαίως της έδωσε αυτή τη θέση, επειδή

σ' αυτήν εσκήνωσε το Άγιο Πνεύμα, για να γίνει αυτή γήινη Μητέρα του Προαιώνιου Υιού του Θεού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Το Πανάγιο Πνεύμα του Θεού έκανε την καρδιά της Μαρίας σε ασύγκριτο βαθμό πιο καθαρή από την καρδιά όλων των ανθρώπων. Την καθαρότητα της καρδιάς τη θεωρεί ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός το πιο σημαντικό από όλα τα άλλα, γι' αυτό και είπε στους μακαρισμούς: «μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματθ. 5, 8). Η αδιάλειπτη κοινωνία με τον Θεό, η θεωρία του προσώπου Του, είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή, που ο Κύριος Ιησούς Χριστός υπόσχεται σ' αυτούς που τηρούν τις εννέα αυτές εντολές, που τις ονομάζουμε μακαρισμούς.

Ας θυμηθούμε τι λέει ο Σωτήρας μας για την ανθρώπινη καρδιά. Ο λόγος Του μας εξηγεί γιατί Αυτός εκτιμά τόσο πολύ την καθαρότητα της καρδιάς. Είπε ο Κύριος: «Έσωθεν γαρ εκ της καρδιάς των ανθρώπων οι διαλογισμοί οι κακοί εκπορεύονται, μοιχείαι, πορνείαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ασέλγεια, οφθαλμός πονηρός, βλασφημία, υπερηφάνια, αφροσύνη. Πάντα ταύτα τα πονηρά έσωθεν εκπορεύεται» (Μκ. 7, 21-23). Αν έτσι είναι τα πράγματα και αν, σύμφωνα με τον λόγο του Χριστού, οι ρίζες του κακού βρίσκονται στην ανθρώπινη καρδιά, τότε σίγουρα από την ίδια την καρδιά εκπορεύονται και όλοι οι καλοί και καθαροί λογισμοί και πράξεις. Επειδή η καρδιά είναι το κέντρο της αγάπης και η αγάπη είναι πλήρωμα όλου του νόμου.

Η καρδιά της Υπεραγίας και Αχράντου Παρθένου Μαρίας σκορπούσε το φως της εξαιρετικής καθαρότητας και αγάπης όχι μόνο στον γήινο κόσμο. Η ημέρα της λαμπροφόρου γεννήσεώς της «χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη» και σε όλο τον κόσμο των ασωμάτων δυνάμεων.

Να φυλάμε και εμείς, αδελφοί μου και αδελφές, στις καρδιές μας τη χαρά της λαμπροφόρας και μακάριας ημέρας της γεννήσεώς της. Ας προσπαθήσουμε με όλες τις δυνάμεις μας να κρατάμε πάντοτε την καρδιά μας καθαρή, για να είμαστε άξιοι της αγάπης της Παναγίας, η οποία πάντα πρεσβεύει για μας ενώπιον του Υιού της του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον Οποίο, μαζί με τον Άναρχο Πατέρα και το Πανάγιο Πνεύμα, ανήκει δόξα, τιμή και προσκύνηση εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: «ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ Α'», Εκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Λόγος πνευματικός

π. Αλέξανδρος Σμέμαν

Η Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού

Για αιώνες, στις 14 Σεπτεμβρίου, την ημέρα που γιορτάζεται στους ναούς η εορτή της υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ο επίσκοπος στέκεται στη μέση του ναού και περικυκλωμένος από τον κλήρο, υψώνει με μεγαλοπρέπεια τον σταυρό ψηλά, πάνω από το εκκλησίασμα και ευλογεί τους πιστούς στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ενώ ο χορός ψέλνει το: «Κύριε ἐλέησον!» Αυτός ήταν ο εορτασμός στην Χριστιανική αυτοκρατορία, μια αυτοκρατορία που γεννήθηκε κάτω από το σημείο του Σταυρού την ημέρα που ο Μέγας Κωνσταντίνος είδε το όραμα ψηλά στον ουρανό, και άκουσε τις λέξεις «Ἐν τούτῳ νίκα...». Αυτή είναι η γιορτή του θριάμβου του Χριστιανισμού πάνω σε βασιλεία, κουλτούρες και πολιτισμούς, η εορτή αυτού του Χριστιανικού κόσμου που κείται τώρα σε ερείπια, και που συνεχίζει να καταρρέει μπροστά στα μάτια μας.

Μάλιστα, η πανηγυρική, αρχαία τελετή θα ξαναγιορταστεί φέτος. Ο χορός θα ξαναψάλλει εορταστικά πως «Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρός, βασιλέων τὸ κραταίωμα...». Σήμερα όμως, η πολυτάραχη μεγαλούπολη που περιβάλλει την εκκλησία δε συμμετέχει σ' αυτόν τον μυστικό θρίαμβο και είναι εντελώς αποκομμένη απ' αυτόν. Τα εκατομμύρια των κατοίκων της θα συνεχίσουν να ζουν κανονικά με τα σκαμπανεβάσματά τους, τα ενδιαφέροντά τους, τις χαρές και τις λύπες τους, χωρίς καμιά αναφορά σε ό,τι συμβαίνει μέσα στο ναό. Γιατί λοιπόν συνεχίζουμε να επαναλαμβάνουμε τα λόγια σχετικά με τον οικουμενικό θρίαμβο του Σταυρού, και να ψάλλουμε συνέχεια πως ο Σταυρός είναι ακαταμάχητος; Είναι λυπηρό, θα πρέπει να το παραδεχθούμε πως πολλοί χριστιανοί δεν μπορούν να απαντήσουν σ' αυτό το ερώτημα. Έχουν συνηθίσει να βλέπουν την Εκκλησία σαν σε εξορία, στην περιφέρεια της ζωής τους,

αποκομμένη από τον πολιτισμό, τη ζωή, το σχολείο, από παντού. Πολλοί χριστιανοί είναι ευχαριστημένοι και δεν ενοχλούνται όταν οι αρχές περιφρονητικά τους επιτρέπουν «να παρακολουθούν τις τελετές τους» όσο παραμένουν ήσυχοι και υπάκουοι και δεν ανακατεύονται στο κτίσιμο ενός κόσμου όπου δεν υπάρχει Χριστός, πίστη και προσευχή. Αυτοί οι κουρασμένοι χριστιανοί έχουν σχεδόν ξεχάσει τι είπε ο Χριστός τη νύχτα που βάδιζε προς το Σταυρό: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ιωάν. 16,33).

Μου φαίνεται πως συνεχίζουμε να εορτάζουμε την Ὑψωση του τιμίου Σταυρού και να επαναλαμβάνουμε τα αρχαία νικητήρια λόγια όχι απλώς για να εξυμνήσουμε μια νίκη που κερδίσαμε ή για να θυμηθούμε ένα παρελθόν που δεν υπάρχει πλέον, αλλά για να σκεφθούμε βαθύτερα το νόημα που έχει η λέξη «νίκη» για τη Χριστιανική πίστη. Ίσως μόνο τώρα, απογυμνωμένοι καθώς είμαστε από την εξωτερική εξουσία και δόξα, από την κυβερνητική υποστήριξη και τον ανείπωτο πλούτο, από όλα τα φανερά σύμβολα της νίκης, μπορέσουμε να καταλάβουμε πως όλα αυτά δεν αποτελούσαν ίσως τη γνήσια νίκη. Ο σταυρός που υψωνόταν πάνω από τα πλήθη εκείνη την εποχή ήταν καλυμμένος με χρυσό και άργυρο και στολισμένος με πολύτιμους λίθους. Κανείς όμως χρυσός, άργυρος ή πολύτιμος λίθος δεν μπορεί να εξαφανίσει το αρχικό νόημα του Σταυρού ως οργάνου ταπείνωσης, βασάνων και εκτέλεσης, στο οποίο καρφωνόταν κάποιος περιφρονημένος από όλους, ασθμαίνοντας από τον πόνο και τη δίψα. Έχουμε το θάρρος να αναρωτηθούμε: αν πέθαιναν όλα αυτά τα Χριστιανικά βασίλεια και οι πολιτισμοί, αν η ήττα υποκαθιστούσε τη νίκη, δε θα συνέβαινε αυτό επειδή εμείς οι χριστιανοί γίναμε τυφλοί μπροστά στο έσχατο νόημα και το αληθινό περιεχόμενο του σημαντικότερου συμβόλου του Χριστιανισμού; Αποφασίσαμε να αποκρύψει αυτό το νόημα ο χρυσός και ο άργυρος. Αποφασίσαμε επίσης πως ο Θεός επιθυμεί τη λατρεία του παρελθόντος.

Τιμούμε τον Σταυρό, τον υψώνουμε, ψέλνουμε τη νίκη του Χριστού: δε σημαίνει αυτό πάνω απ' όλα πίστη στον Σταυρωμένο και πίστη πως ο Σταυρός είναι ένα σημείο φοβερής ήττας; Καθότι ο Σταυρός γίνεται νίκη και θρίαμβος μόνο επειδή είναι ήττα, και

μόνο στο μέτρο που γίνεται αποδεκτός ως ήττα. Όχι, ο Χριστός δεν εισήλθε στον κόσμο για να νικήσει με έναν εξωτερικό τρόπο. Του προσφέρθηκε ένα βασίλειο, αλλά το αρνήθηκε. Ακόμη και τη στιγμή που προδομένος πέθαινε, είπε: «ἢ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;» (Ματθ. 26,53). Οστόσο ο Χριστός ποτέ άλλοτε δεν ήταν περισσότερο βασιλιάς παρά όταν ανέβηκε στο Γολγοθά, φέροντας στους ώμους του τον Σταυρό, ενώ το γεμάτο μίσος και χλευασμό πλήθος Τον περικύκλωνε. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν εμφανέστερη η βασιλική εξουσία Του, παρά όταν Τον έφερε ο Πιλάτος μπροστά στο πλήθος, ντυμένο την πορφύρα, καταδικασμένο σε θάνατο ως εγκληματία, με το ακάνθινο στεφάνι στο κεφάλι, και τον Πιλάτο να λέει στον εξαγριωμένο όχλο: «ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν». Μόνο εδώ μπορούμε να δούμε ολόκληρο το μυστήριο του Χριστιανισμού, επειδή η νίκη του Χριστιανισμού βρίσκεται στη χαρούμενη πίστη πως εδώ, μέσα από τον περιφρονημένο, σταυρωμένο και καταδικασμένο άνθρωπο, η αγάπη του Θεού άρχισε να φωτίζει τον κόσμο και άνοιξε ένα βασίλειο που κανείς δεν μπορεί να κλείσει.

Ο καθένας μας λοιπόν πρέπει να δεχθεί τον Χριστό με όλη του την καρδιά, όλη του την ψυχή και όλη του την ελπίδα. Ειδάλλως όλες οι εξωτερικές νίκες είναι δίχως νόημα. Ίσως να χρειαζόμασταν αυτή την εξωτερική ήττα του Χριστιανικού κόσμου. Πιθανώς να χρειαζόμασταν τη φτώχεια και την απόρριψη, για να καθαρίσουμε την πίστη μας από την εγκόσμια αλαζονεία και την εμπιστοσύνη στην εξουσία και τη νίκη, να καθαρίσουμε την εικόνα για τον Σταυρό του Χριστού, ο οποίος υψούται πάνω από μας κι όταν ακόμη ούτε εμείς ούτε ο κόσμος δεν μπορεί να τον δει. Παρόλα αυτά, ο Σταυρός υψώνεται ακόμη, εκτίθεται και θριαμβεύει. «Σταυρός ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας». Επειδή σε όποιο σκοτάδι κι αν βρίσκονται οι άνθρωποι, όσο μεγάλος κι αν είναι ο θρίαμβος του κακού σ' αυτόν τον κόσμο, η καρδιά μας γνωρίζει ακόμη και ακούει τα λόγια, «ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Πηγή: π. Αλέξανδρος Σμέμαν, Εορτολόγιο – Ετήσιος εκκλησιαστικός κύκλος, Ακρίτας, Αθήνα 2005

«Η θέση είναι για τον άντρα μου»

Ήταν Μεγάλο Σάββατο. Η εκκλησία ήταν γεμάτη. Πολύς κόσμος ήταν για πολλή ώρα όρθιος. Κάποιοι από αυτούς που ήταν όρθιοι εντόπισαν μια θέση με μια τσάντα και μια ζακέτα επάνω της. «Κάθεται κάποιος;», ρώτησαν και όλοι πήραν την ίδια απάντηση από την κυρία που καθόταν στη διπλανή θέση: «Η θέση είναι για τον άντρα μου».

Παρόλα αυτά, ο άντρας της κυρίας δεν ερχόταν... κι εκείνη δεν κουράστηκε ποτέ να του κρατάει τη θέση... Ποιος άραγε είναι ο λόγος για τον οποίο η συγκεκριμένη κυρία κράταγε τη θέση για τον άντρα της, με τόση αφοσίωση, με τόση επιμονή; Δεν έβλεπε ότι ο άντρας της δεν ερχόταν; Δεν έβλεπε πόσοι άνθρωποι, που ήρθαν πριν από τον άντρα της, έμεναν όρθιοι; Τι ήταν αυτό που έκανε τη συγκεκριμένη κυρία τόσο αξιοζήλευτα προσηλωμένη στον στόχο της το πρωινό εκείνο του Μεγάλου Σαββάτου; Ήταν πάρα πολύ σημαντικό για εκείνην να βρει θέση ο άντρας της να καθίσει, όταν θα ερχόταν.

Δεν ξέρω εσείς τι σκέφτεστε τώρα, αλλά εγώ, παρόλο που με άλλες σκέψεις και άλλα συναισθήματα άρχισα να γράφω αυτό το κείμενο, τώρα συμπαθώ την εν λόγω κυρία, τη σέβομαι για την αφοσίωσή της, τη θαυμάζω... Δεν έχω ιδέα πώς μπόρεσε να κάνει αυτό που έκανε. Σίγουρα είχε λόγους σημαντικότερους και αυτό δεν μπορεί παρά μόνο να το σεβαστώ...

ΔΧ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
2 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Πολυδώρου, Οσίων γυναικών Φοίβης και Χλόης, Αγίου Μάμαντος)	—	6:00 μ.μ.
3 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
4 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ζαχαρίου προφήτου, πατρός του Προδρόμου)	—	6:00 μ.μ.
5 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ανάμνησις του εν Χώναις θαύματος του Αρχαγγέλου Μιχαήλ)	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
6 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
7 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Το Γενέθλιον της Θεοτόκου)	7:00 π.μ. —	— 6:00 μ.μ.
8 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
9 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	6:00 μ.μ.
11 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Απόδοσις της εορτής του Γενεθλίου της Θεοτόκου)	—	6:00 μ.μ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
12 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Προ της Υψώσεως, Τα εγκαίνια του ναού της Αναστάσεως, Προεόρτια της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού)	—— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
13 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η Ύψωσις του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού)	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
14 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	——
16 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Σοφίας μάρτυρος, Πίστεως, Αγάπης, Ελπίδος, Ηρακλειδίου και Αυξιβίου επισκόπων, Αναστασίου οσίου)	——	6:00 μ.μ.
17 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	——	6:30 π.μ.
18 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Τροφίμου, Σαββατίου και Δορυμέδοντος μαρτύρων)	——	6:00 μ.μ.
19 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μετά την Ύψωσιν, Ευσταθίου μεγαλομάρτυρος)	—— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
20 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
21 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
22 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Η σύλληψις του Τιμίου Προδρόμου, Ζανθίππης και Πολυξένης των αυταδέλφων Οσίων)	—	6:00 μ.μ.
23 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Θέκλης μεγαλομάρτυρος, το εν Κυθήροις θαύμα της Θεοτόκου της Μυρτιδιωτίσσης, Σιλουανού οσίου του Αθωνίτου)	— —	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
24 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
25 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Η Μετάστασις του αγίου Αποστόλου Ιωάννου του Θεολόγου)	—	6:00 μ.μ.
26 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Καλλιστράτου, Γαϊανής μαρτύρων)	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
27 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Εύρεσις και ανακομιδή του λειψάνου του οσίου Νεοφύτου του Εγκλείστου)	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
28 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κυριακού του Αναχωρητού)	6:30 π.μ. —	— 6:00 μ.μ.
29 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
30 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	6:00 μ.μ.

Θαυμασιός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού

Σταυροαναστάσιμη έξοδος «Στον παπα-Νικόλα να μου κάνει τα δέοντα»(Μέρος γ')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Η διακονία μου σε μεγάλο βαθμό στηρίζεται στη χάρι που διαθέτουν μερικοί γέροντες. Σαν αυτούς δεν ξαναγεννιούνται σ' αυτόν τον κόσμο. Πάντα είχα ιδιαίτερο σεβασμό σε αυτά τα γεροντάκια. Και στο Άγιον Όρος, στα δύομισι χρόνια που έζησα εκεί, σε τέτοιους θησαυρούς ήταν στραμμένη η προσοχή μου. Μόρφωση περιορισμένη, εξωτερική εικόνα καθόλου εντυπωσιακή, ζωή εντελώς αφανής. Μου μοιάζουν σαν τις μαύρες τρύπες. Δεν δείχνουν τίποτα από τον πλούσιο κόσμο τους, αλλά διαθέτουν το ισχυρότερο βαρυτικό πεδίο.

Από τέτοιους γέροντες έμαθα για τη ζωή, διδάχθηκα για τη ζωή μου, υποψιάστηκα για τα μυστικά της αληθούς φιλοσοφίας, πήρα μαθήματα ιεροσύνης ...

Στην Αμερική, τη δεκαετία του '80, θυμάμαι ότι η καλύτερη παρέα μου δεν ήταν αυτή με τους συνομήλικους συμφοιτητές μου. Ήταν ο κ. Γιάννης 92 ετών, ο αδελφός του ο Κώστας από το Winthrop, 96 ετών, η κ. Σταυρούλα γύρω στα 85 και ο νέος της παρέας, ο κ. Κώστας, 78 ετών. Ο πρώτος ήθελε στη γιορτή μου να μου κάνει δώρο το καλό του κουστούμι. Το είχε ράψει για τον γάμο του, που όμως ... ποτέ δεν έγινε. Ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε. Ήταν αδύνατο να το δεχθώ. Η προσφορά του είχε πολλή αγάπη αλλά καθόλου λογική. Ίσως και γι' αυτό να είχε και μεγαλύτερη αξία.

Στις μεγάλες γιορτές, μετά την εκκλησία, πηγαίναμε μαζί στα Dunkin' Donuts για λουκουμάδες. Ασύλληπτη παρέα. Η σύνθεσή της και μόνο με τρέλαινε. Τι δεν έχω μάθει όμως από αυτούς τους ανθρώπους! Ο κ. Γιάννης, γεννημένος το 1895, είχε πάει στην Αμερική το 1916. Είχε προηγηθεί ο αδελφός του ο κ. Κώστας το 1911, σε ηλικία είκοσι ετών. Το μεγαλείο

τους δεν έγκειτο στην πείρα της μακράς ζωής τους, όσο στη μεταφορά εσωτερικών βιωματικών εμπειριών μιας άλλης εποχής, όπου πολύτιμοι θησαυροί που σήμερα χάνονται, τότε αποτελούσαν τη φυσική πνευματική διάλεκτο.

Στο Μετόχι που διακονούσα, η προσοχή μου έπεσε στην κ. Άννα. Μια καμπουριασμένη γριούλα, 87 ετών, ερχόταν κάθε μέρα στην εκκλησία σιγά-σιγά με το μπαστούνάκι της. Η καταγωγή της από την Καππαδοκία. Τα μάτια της κατακόκκινα. Η γλώσσα της με ελάχιστη χρήση. Το πρόσωπό της μόνιμα κρυμμένο κάτω από ένα μαύρο τσεμπεράκι. Χήρα από τα νεανικά της χρόνια, της έφυγαν νωρίς και δυο παιδιά. Τώρα ολομόναχη. Συντροφιά της τα εικονίσματα, οι παρακλήσεις, οι ατέλειωτες προσευχές. Παρηγοριά και ελπίδα της η Εκκλησία. Πίστη στηριγμένη σε θαύματα, σε προσωπικές εμπειρίες, σε ζώσα παράδοση.

Έστελνα κοπέλες να την εξυπηρετούν αλλά και παράλληλα να μαθητεύουν στο μεγαλείο της.

Η κ. Άννα αρρώστησε. Έβγαλε έναν όγκο πίσω από το αυτί της, μεγάλο σαν μικρό μανταρίνι. Σήκωσε το τσεμπέρι της και τον είδα. Την έστειλα σε κάτι φίλους μου γιατρούς στον «Ευαγγελισμό» και μετά στον «Άγιο Σάββα». Κοινή ιατρική πρόταση, λόγω και της ηλικίας της, να μην το πειράξουμε, αλλά να περιμένουμε. Εξ άλλου σ' αυτήν την ηλικία η εξέλιξη τέτοιων όγκων είναι σχετικά βραδεία.

Η κ. Άννα όμως είχε ενοχλήσεις. Ήλθε στην εκκλησία, με βρήκε μετά τη Θεία Λειτουργία και μου ζήτησε να τη σταυρώσω, όπως μου είπε, με την αγία λόγχη. Εγώ νέος παπάς, χωρίς κλασική εκκλησιαστική παιδεία, δεν γνώριζα τι είναι αυτό. Με υπόδειξή της, άνοιξα το Ευχολόγιο και βρήκα τις κατάλληλες ευχές. Πλησίασε, ξεσκέπασε το κεφάλι της και τη σταύρωσα.

Σε δύο εβδομάδες, έρχεται μια κοπέλα πού την είχε επισκεφθεί και μου φέρνει ένα μικρό φακελάκι από την κ. Άννα.

-Τι είναι αυτό; ρώτησα.

-Δεν ξέρω, μου απάντησε. Μου το έδωσε η κ. Άννα για σας, χωρίς να μου πει τίποτα. Θα σας ενημερώσει η ίδια υποθέτω. Πάντως να ξέρετε ότι το αυτί της είναι καλά.

Το πήρα και το άνοιξα. Είχε μέσα 40.000 δραχμές. Και ένα χαρτάκι που έγραφε: «Υπέρ υγείας και μετανοίας της δούλης του Θεού Άννης». Έβγαλα το χαρτάκι, το κράτησα, έβαλα μέσα και άλλες 40.000 δραχμές, το έκλεισα και το έδωσα στην κοπέλα να το επιστρέψει, λέγοντάς της να πει στην κ Άννα ότι επιστρέφω τα... ρέστα.

Το ίδιο απόγευμα, η κ. Άννα κατέφθασε στην εκκλησία εμφανώς αναστατωμένη.

-Τι κάνεις κ. Άννα; Αφού είσαι στο κρεβάτι, γιατί σηκώθηκες;

-Πάτερ μου, μη μου το κάνετε αυτό. Θα τα κρατήσετε τα χρήματα. Δεν τα δίνω σε σας. Αυτά ανήκουν στην Εκκλησία.

-Κυρία Άννα μου, δεν χρειάζονται χρήματα.

Δεν απάντησε. Σήκωσε τη μαντήλα της και μου δείχνει το αυτί της. Ο όγκος είχε σχεδόν εξαφανιστεί. Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

-Τι έγινε, κ. Άννα; ρώτησα με έκπληξη.

-Πάτερ, τα φάρμακα της Εκκλησίας είναι καλύτερα από των γιατρών. Γι' αυτό σου έστειλα τα χρήματα.

-Ναι, αλλά της Εκκλησίας δεν κοστίζουν καθόλου. Εσύ είσαι φτωχούλα, γι' αυτό κι εγώ σου έστειλα τα ρέστα.

-Πάτερ μου, σε παρακαλώ, μη μου ξοδεύεις την ευγνωμοσύνη.

Κάθε Πάσχα, πήγαινα στους γνωστούς κατάκοιτους γέροντες και τις γιαγιούλες της περιοχής με έναν επίτροπο, τους έδινα ένα αυγουλάκι κόκκινο και κουλουράκι από την εκκλησία ως ευλογία, και ψέλναμε το «Χριστός Ανέστη». Η κ. Άννα δεν μπορούσε πλέον να βγει από το σπίτι της. Πήγα μια χρονιά να την επισκεφθώ. Μπήκαμε στο δωμάτιό της ψάλλοντας το «Χριστός Ανέστη». Μας ζήτησε να πούμε και το «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν». Ενθουσιάστηκε. Καθίσαμε και απολαύσαμε την πίστη και τη σοφία της. Πόσο λαχταρούσε να φύγει από αυτόν τον κόσμο!

-Εκεί δεν θα ψάλλουμε για τον θάνατο. Εκεί θα υμνούμε τη ζωή. Μακάριος όποιος καταλαβαίνει τη ματαιότητα αυτού του κόσμου και την πραγματικότητα τού Θεού.

Τα λόγια και η φωνή της ηχούν ακόμη στα αυτιά μου. Τα έλεγε με έναν τέτοιον τρόπο που έπειθε και τον πλέον δύσπιστο. Διάβαζε και κατανοούσε καλά και την Αγία Γραφή. Δεν ήταν μορφωμένη, αλλά ήταν έξυπνη γυναίκα με απύθμενο βάθος. Στα λόγια φοβερά φειδωλή, στην έκφραση του προσώπου της έντονα πληθωρική. Έκρυβε μεγάλο πλούτο. Το διέκρινες με την πρώτη ματιά.

-Κουράστηκες από τη ζωή, κ. Άννα; ρώτησα.

-Όχι, πάτερ. Κουράστηκα να περιμένω τη ζωή. Ο κόσμος αυτός αξίζει μόνον όταν βλέπει κανείς πίσω από τον θάνατο.

-Θέλεις να συναντήσεις και τον άνδρα και τα παιδιά σου, ασφαλώς.

-Το θέλω. Θέλω όμως να συναντήσω τον Χριστό, όπως γράφει στην Αποκάλυψη. Ζηλεύω τους αγίους. Κι εσάς τους ιερείς, πάτερ μου, που βλέπετε «πρόσωπον προς πρόσωπον» τη δόξα του Θεού από αυτόν τον κόσμο. Ενώ εμείς στην άλλη ζωή. Γι' αυτό, ενώ εύχομαι εγώ να φύγω μία ώρα γρηγορότερα, προσεύχομαι εσείς να ζήσετε όσο περισσότερο γίνεται. Εσείς μπορείτε να ζείτε την αιωνιότητα από τώρα.

Έτος 1998. Είχα αρκετό καιρό να την επισκεφθώ. Μάλιστα όλη τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή έλειπα στο Άγιον Όρος. Επέστρεψα την Παρασκευή του Λαζάρου. Τη Μεγάλη Δευτέρα την ειδοποίησα με μια γειτόνισσα ότι προγραμματίζω να πάω σπίτι της, όπως κάθε χρόνο το Πάσχα, για το «Χριστός Ανέστη». Το απόγευμα της Μεγάλης Πέμπτης, πριν από την ακολουθία, συναντώ την κυρία αυτήν, η οποία μου περιέγραψε τον ενθουσιασμό της κ. Άννας για την επικείμενη Πασχαλινή συνάντηση.

-Μόνο που θα ψάλλουμε το «Χριστός Ανέστη», θα φθάσω στον ουρανό, πες του, της είπε, γιατί μου φαίνεται πως με ξέχασε ο Θεός.

Η ακολουθία τελείωσε στις 10:30 το βράδυ. Βγαίνοντας, μού τηλεφωνούν όλη κ. Άννα βιάστηκε να μάς φύγει πριν από το Πάσχα. Προτίμησε να ψάλλει το «Χριστός Ανέστη» με τούς αγγέλους για πάντα, παρά με τους αγαπημένους της ιερείς το Πάσχα. Έφυγα και πήγα σπίτι της να τακτοποιήσουμε τα διαδικαστικά της κηδείας της. Την ασπάσθηκα. Ήταν ακόμη ζεστή. Καθώς την αλλάζαμε, σηκώνουμε το μαξιλάρι της. Ένα φακελάκι έγραφε απ' έξω: «Για τον παπα-Νικόλα να μου κάνει τα δέοντα». Είχε μέσα 100.000 δραχμές. Αιώνια της η μνήμη.

Η εξόδιος ακολουθία της έγινε την Τρίτη της Διακαινησίμου. Παρόντες μια ανιψιά της και λίγος κόσμος από την εκκλησία. Το πολύ είκοσι άτομα. Ήταν η πρώτη αναστάσιμη κηδεία που τελούσα. Ατέλειωτα «Χριστός Ανέστη» συνόδευσαν την ευγενέστατη ψυχή της. Και σίγουρα πλήθος αγγέλων τη συντρόφευαν στο αιώνιο ταξίδι της. Πολύ διακριτικά κατάφερε να γλιστρήσει στην αιωνιότητα. Όπως ο Πάγκαλος Ιωσήφ, «κατέλιπε τον χιτώνα» του σώματός της «και γυμνή ως οι Πρωτόπλαστοι προ της παρακοής», ανέβηκε ανάλαφρη στον τόπο της αιώνιας ανάπαυσής της.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός».

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

Ένσταση Β'

Κάποιοι ενίστανται λέγοντας ότι πρέπει να κοινωνούμε ανά σαράντα ημέρες και όχι κατά μικρότερα χρονικά διαστήματα.

Όσοι προτείνουν αυτή την ένσταση, φέρουν ως επιχείρημα τη μαρτυρία του θείου Χρυσόστομου που λέει: «για ποιον λόγο λοιπόν νηστεύουμε αυτές τις σαράντα ημέρες; Τα παλιά χρόνια πολλοί χριστιανοί πλησίαζαν τα Μυστήρια και μεταλάμβαναν απλά και όπως τύχαινε, και μάλιστα κατά τη μέρα εκείνη που ο Χριστός παρέδωσε αυτό το Μυστήριο, τη Μεγάλη Πέμπτη. Οι Πατέρες γνωρίζοντας τη βλάβη που προξενούν στους εαυτούς τους εκείνοι που μεταλαμβάνουν με αμέλεια, χωρίς προετοιμασία, συγκεντρώθηκαν και όρισαν αυτές τις σαράντα ημέρες. Κατά τη διάρκειά τους οι χριστιανοί πρέπει να καθαρίζονται με νηστείες, προσευχές, αναγνώσεις, συνάξεις, ελεημοσύνες, αγρυπνίες, δάκρυα, εξομολόγηση και με όλα τ' άλλα θεοφιλή και ενάρετα έργα που γίνονται κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών. Έτσι προετοιμασμένοι μπορούν να μεταλάβουν τα άχραντα Μυστήρια με καθαρή συνείδηση, όσο είναι δυνατόν».

Δεν πρέπει όμως κανένας να αποκόβει και να αποσπά τα ρητά της θείας Γραφής, και έτσι χωρισμένα απ' το υπόλοιπο κείμενό της, να τα μεταχειρίζεται βίαια για το δικό του σκοπό, γιατί όπως λέει ο θείος Χρυσόστομος «δεν πρέπει μόνο να εξετάζουμε το ρητό αυτό καθεαυτό, αλλά να στοχαζόμαστε και όλη

την ακολουθία του λόγου και για ποιους έχει λεχθεί, από ποιον και προς ποιον, γιατί και πότε και πώς. Δεν είναι αρκετό το να πει κάποιος μόνο ότι είναι γραμμένο στις Γραφές, ούτε απλά και όπως έτυχε να χωρίζει τα λόγια και να τα αποκόβει από τα υπόλοιπα μέλη του σώματος και από την αρμονία του. Και λαμβάνοντας τα έρημα και γυμνά από τη συνάφειά τους να τα παρερμηνεύει τολμηρά. Γιατί με αυτόν τον τρόπο πολλά πονηρά και διεφθαρμένα δόγματα εισχώρησαν στη ζωή μας. Ο διάβολος πείθει τους περισσότερο αμελείς να λένε μεμονωμένα ρητά των αγίων Γραφών και ή να προσθέτουν, ή να αφαιρούν, σκοτίζοντας έτσι την αλήθεια».

Γι' αυτό και εκείνοι πρέπει να στοχαστούν και όσα έχουν λεχθεί πριν και όσα ύστερα ακολουθούν αυτό το απόσπασμα, πράγμα που σ' αυτόν τον ίδιο λόγο αναφέρει ο θείος Πατέρας, καθώς και με ποια αιτία και προς ποιους κάνει την ομιλία του. Βάσει των ισχυρισμών τους, αποδεικνύεται ότι ο θείος Χρυσόστομος έθεσε τη θεία Μετάληψη μόνο κατά την ημέρα του Πάσχα. Αυτοί οι υπερασπιστές των σαράντα ημερών, αν θέλουν να συστήσουν κάτι τέτοιο, τότε σύμφωνα με τη γνώμη τους θα πρέπει να μεταλαμβάνουν μία φορά το χρόνο, κατά την εορτή του Πάσχα, και να ομοιωθούν με εκείνους για τους οποίους μιλά ο θείος Χρυσόστομος. Ή θα πρέπει να κάνουν δέκα σαρακοστές τον χρόνο κατά τον αριθμό που συνηθίζουν να κοινωνούν.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει περισσότερο από τους άλλους πατέρες για τη συχνή θεία Κοινωνία και σε πολλές άλλες ομιλίες και σ' αυτή την ίδια, λέγοντας ότι «ο Χριστός σε πρόσταξε να κάνεις το εντελώς αντίθετο. Όχι μόνο δε μας διέταξε να παρατηρούμε ημέρες, αλλά μας ελευθέρωσε από αυτή την ανάγκη και την παρατήρηση. Άκουσε τι λέει ο Παύλος. Όταν μιλώ για τον Παύλο για τον ίδιο τον Χριστό μιλώ. Κι αυτό γιατί ο Χριστός ήταν που κινούσε την ψυχή του Παύλου. Τι λέει λοιπόν εκείνος; «Παρατηρείτε τις ημέρες και τους μήνες και τους καιρούς και τα χρόνια; Φοβάμαι μήπως μάταια κοπίασα για σας και σας κήρυξα το Ευαγγέλιο». Και

πάλι λέει· «όσες φορές λάβετε αυτόν τον Άρτο και πιείτε από αυτό το Ποτήριο, ομολογείτε τον θάνατο του Χριστού». Λέγοντας «όσες φορές», έκανε εκείνον που θα μεταλάβει κύριο και εξουσιαστή, αφού τον ελευθέρωσε από κάθε παρατήρηση ημερών, γιατί το Πάσχα και η Σαρακοστή δεν είναι ένα και το αυτό. Άλλο είναι το Πάσχα και άλλο η Σαρακοστή. Διότι η Σαρακοστή είναι μία φορά τον χρόνο, ενώ Πάσχα κάνουμε τρεις φορές την εβδομάδα. Μερικές φορές και τέσσερις ή για να το πω καλύτερα, όσες φορές θελήσουμε, γιατί το Πάσχα δεν είναι η νηστεία αλλά η ιερή Λειτουργία και η θεία Κοινωνία που γίνεται κατά τη διάρκειά της. Για να πιστέψεις ότι αυτό είναι αληθινό, άκουσε τι λέει ο Παύλος· «το δικό μας Πάσχα είναι ο Χριστός που θυσιάστηκε για μας». Όσες φορές λοιπόν μεταλάβεις με καθαρή συνείδηση, γιορτάζεις το Πάσχα. Όχι όταν νηστεύεις, αλλά όταν κοινωνείς από εκείνη τη θυσία. Ο κατηχούμενος αν και νηστεύει κάθε χρόνο, καμία φορά δεν κάνει Πάσχα, επειδή δεν κοινωνεί. Εκείνος πάλι που δε νηστεύει, αν με καθαρή συνείδηση πλησιάσει τα θεία Μυστήρια, κάνει Πάσχα. Και αυτό συμβαίνει και σήμερα και αύριο και όσες φορές μεταλάβει, επειδή η αληθινή προετοιμασία για το Μυστήριο δεν κρίνεται με βάση την παρατήρηση των καιρών και των ημερών, αλλά με την καθαρή συνείδηση. Εμείς όμως κάνουμε το εντελώς αντίθετο και τον νου μας δεν τον καθαρίζουμε. Έχουμε πλέον την εντύπωση ότι κάνουμε Πάσχα, μόνο αν μεταλάβουμε την ημέρα κατά την οποία ο Χριστός παρέδωσε αυτό το Μυστήριο, ακόμα και αν είμαστε γεμάτοι από πολλά αμαρτήματα. Αλλά δεν είναι έτσι τα πράγματα. Όχι, όχι. Αν μεταλάβεις το Σάββατο, (εδώ ίσως εννοεί το Μεγάλο), με πονηρή και ακάθαρτη συνείδηση, έχεις εκπέσει από τη χάρη της Κοινωνίας, έχεις αναχωρήσει χωρίς να κάνεις Πάσχα. Αντιθέτως, αν κοινωνήσεις και σήμερα με καθαρότητα, έκανες αληθινά Πάσχα. Έπρεπε λοιπόν να μην έχετε αυτή την ακρίβεια και σπουδή για την παρατήρηση των καιρών αλλά για τη θεία Κοινωνία. Είναι ντροπή όχι το να αλλάξει κάποιος προς το καλύτερο, αλλά το να επιμένει σε μια άκαιρη

φιλονικία. Αυτό αφάνισε τους Ιουδαίους, οι οποίοι εξέκλιναν στην ασέβεια επειδή ζητούσαν την παλαιά συνήθεια».

Σε άλλο πάλι σημείο, ο άγιος λέει «Γνωρίζω ότι πολλοί από εσάς θα πάνε να μεταλάβουν για τη συνήθεια της γιορτής. Θα έπρεπε όμως, όπως πολλές φορές σας έχω πει, όταν θέλετε να μεταλάβετε, να μην προσέχετε τι εορτή είναι, αλλά να καθαρίζετε τη συνείδησή σας και τότε να κοινωνείτε. Κι αυτό γιατί ο αμαρτωλός και ακάθαρτος ούτε στην εορτή είναι άξιος να μεταλάβει το άγιο και φρικτό Σώμα του Χριστού. Αντίθετα, ο καθαρός που με πλήρη μετάνοια αποπλένει τα αμαρτήματά του, είναι άξιος να μεταλαμβάνει τα θεία Μυστήρια και κατά την εορτή και οποιαδήποτε ώρα και πάντοτε και να απολαμβάνει τις δωρεές και τη χάρη του Θεού. Δεν ξέρω το γιατί, αλλά πολλοί το παραβλέπουν αυτό. Εκείνοι, αν και είναι γεμάτοι από πολλά αμαρτήματα, όταν δουν ότι ήλθε η εορτή, σαν να βιάζονται λόγω της ημέρας, μεταλαμβάνουν τα Μυστήρια, που δεν ήταν άξιοι ούτε να τα δουν».

Ιδού λοιπόν ότι ο θείος Χρυσόστομος, όχι μόνο παρουσιάζει φανερά τον σκοπό και τη γνώμη του σε όσους θέλουν να ακούσουν την αλήθεια, αλλά και ανατρέπει αυτή τη συνήθεια των σαράντα ημερών που παρατηρείται σε πολλούς.

Εκείνο τον καιρό οι χριστιανοί της Ασίας γιόρταζαν το Πάσχα μαζί με τους Ιουδαίους. Προφασίζονταν ότι έτσι το παρέλαβαν από τον Ιωάννη τάχα τον Θεολόγο, από τον απόστολο Φίλιππο και από κάποιους άλλους. Αν και οι θείοι Πατέρες από διάφορες τοπικές Συνόδους τούς έγραψαν για αυτό το θέμα πολλές φορές, εκείνοι δεν άφηναν τη συνήθειά τους, έως ότου έγινε η πρώτη αγία Οικουμενική Σύνοδος. Ανάμεσα στα άλλα, θέσπισε να μη γιορτάζει κανείς το Πάσχα μαζί με τους Ιουδαίους. Παρόλα αυτά, κάποιοι επέμεναν στην κακή τους συνήθεια. Σ' αυτούς απευθύνει τούτη την ομιλία ο θείος Χρυσόστομος, ελέγχοντάς τους επειδή καταφρονούν τόσοι θείους Πατέρες.

Ο άγιος λέει, ότι ίσως τη νομοθέτησαν οι Πατέρες της πρώτης Συνόδου, επειδή πρόσθεσαν σ' αυτή τη μεγάλη εβδομάδα των Παθών «για αυτό και οι Πατέρες αύξησαν τη

διάρκεια της νηστείας, για να μας δώσουν καιρό μετάνοιας, και έτσι καθαρίζοντας τον εαυτό μας να μεταλαμβάνουμε».

Η πιο ουσιαστική αφορμή για την οποία, κατά τον θείο Χρυσόστομο, η πρώτη Οικουμενική Σύνοδος νομοθέτησε τη Σαρακοστή φαίνεται πως είναι η εξής. Οι τότε χριστιανοί αμελούσαν και δε νήστευαν όλη την αγία Σαρακοστή. Άλλη νήστευαν τρεις εβδομάδες μόνο, άλλοι έξι και άλλοι αλλιώς. Ο καθένας νήστευε όπως κατά τόπους συνήθιζαν, όπως μαρτυρεί και ο Σωκράτης στην Εκκλησιαστική Ιστορία. Οι Πατέρες της πρώτης Συνόδου ανακαίνισαν τον κανόνα των αγίων Αποστόλων και νομοθέτησαν να νηστεύεται απαρεγκλίτως ολόκληρη η Σαρακοστή.

Αυτοί οι άνθρωποι προβάλλουν ως υπέρμαχο των σαράντα ημερών τον θείο Χρυσόστομο, επειδή όμως εκείνος διαλύει την αντίληψή τους σαν ιστό αράχνης, εμείς θα σιωπήσουμε και θα ασχοληθούμε με τις άλλες ενστάσεις.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

Το θείο προσκλητήριο

Ιωάννης Καραβιδόπουλος

Οι ευαγγελικές περικοπές που όρισε η Εκκλησία μας να διαβάζονται στη Θεία Λειτουργία από τα τέλη Σεπτεμβρίου, και συγκεκριμένα από τη δεύτερη Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού μέχρι τα Χριστούγεννα, είναι παρμένες από το ευαγγέλιο του Λουκά. Η πρώτη αυτής της σειράς περιέχει την κλήση των πρώτων τεσσάρων μαθητών του Ιησού στο αποστολικό έργο, του Πέτρου, Ανδρέα, Ιακώβου και Ιωάννου.

Το γεγονός αυτό διηγούνται όλοι οι ευαγγελιστές. Ο Λουκάς αφηγείται συγχρόνως και το εκπληκτικό ψάρεμα που έγινε από τους παραπάνω μαθητές κατόπιν υποδείξεως του Ιησού, ψάρεμα το οποίο προκάλεσε «θάμβος» στον Πέτρο και τους συντρόφους του και τον οδήγησε στην παράκληση - ομολογία : «Έξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε».

Εάν διηγούνται οι ιεροί ευαγγελιστές το προσκλητήριο που απηύθυνε ο Χριστός στους τέσσερις ψαράδες να γίνουν μαθητές του, δεν είναι γιατί ενδιαφέρονται να μας περιγράψουν σαν ιστορικοί το ξεκίνημα του Μεσσία στο επί γης έργο του και τη στρατολόγηση των συνεργατών του - αλλά γιατί στον τρόπο που δέχτηκαν οι τέσσερις ψαράδες την πρόσκληση και ανταποκρίθηκαν αμέσως σ' αυτήν βλέπουν το τυπικό παράδειγμα και πρότυπο για το πως πρέπει να δέχεται ο άνθρωπος το θείο κάλεσμα. Με αυτό το πρίσμα βλέποντας τη διήγησή μας μπορούμε να σταματήσουμε στα ακόλουθα σημεία.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να προσέξουμε ότι το προσκλητήριο απευθύνεται στους τέσσερις υποψηφίους αποστόλους την ώρα ακριβώς που αυτοί βρίσκονταν στις εργασίες τους. Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει στη σκέψη ότι δεν χρειάζεται να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από τον κόσμο και τη ζωή για να τον συναντήσει ο Θεός. Τέτοια φυγή διδάσκουν ορισμένα φιλοσοφικά συστήματα που είναι διαποτισμένα με την αντίληψη ότι ο κόσμος και η ύλη είναι εκ φύσεως κακά στοιχεία και ότι ο άνθρωπος για να βρει τη σωτηρία του πρέπει να φύγει μακριά απ' αυτά. Κατά την Αγία Γραφή, ο κόσμος παρ' όλη τη φθορά και την πτώση του στο κακό και στην αμαρτία είναι έργο του Θεού· κι ο Θεός με δική του πρωτοβουλία συναντά τον άνθρωπο μέσα σ' αυτόν τον κόσμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην εργασία για να του προσφέρει τη σωτηρία.

Το προσκλητήριο για άλλους ήδη σήμανε, για άλλους θα σημάνει οπωσδήποτε κάποτε: Θα είναι ένα συναρπαστικό κήρυγμα; Θα είναι ένα συγκλονιστικό βίωμα; Θα είναι μία ξαφνική αφύπνιση από το λήθαργο της αδιαφορίας; Θα είναι η πρόσκληση του ιερέα; Θα είναι κάτι άλλο; Ο Θεός γνωρίζει πολλούς τρόπους για να επικοινωνεί με το πλάσμα του και να το σώζει. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι το αποκορύφωμα της προσπάθειας του ανθρώπινου πνεύματος να βρει τον Θεό, αλλά είναι η φανέρωση των ενεργειών που κάνει ο Θεός μέσα στην ιστορία για να συναντήσει και να λυτρώσει τον άνθρωπο και που η σπουδαιότερη των οποίων είναι η σάρκωση, η σταύρωση και η ανάσταση του Χριστού.

Ένα δεύτερο σημείο που θέλει να τονίσει η διήγηση είναι η εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού και η προθυμία υπακοής στα λόγια του. Αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης και προθυμίας των τεσσάρων προσώπων της διηγήσεώς μας υπήρξε η θαυματουργική αλιεία. Το θαύμα βέβαια αυτό δεν το κάνει ο Χριστός για να εντυπωσιάσει τους απλούς ανθρώπους στη λίμνη Γεννησαρέτ, αλλά για να δείξει προκαταβολικά πόσους καρπούς θα αποφέρει η υπακοή τους στο πρόσταγμά του και η ολοπρόθυμη αφοσίωσή τους σ' αυτό. Πραγματικά, η αλιεία της οικουμένης από τους μαθητές του Χριστού αργότερα δεν υπήρξε λιγότερο εκπληκτική και θαυματουργική. Γιατί δεν κοπίασαν μόνοι τους αλλά με συμπαραστάτη τον Χριστό και καθοδηγητή το Άγιο Πνεύμα.

Ένα τρίτο σημείο που δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας είναι η ομολογία του Πέτρου ότι είναι «άνηρ αμαρτωλός». Το θάμβος της παρουσίας του Χριστού και του θαύματός του τον οδηγεί στη συναίσθηση της μηδαμινότητας και της γύμνιας του. Να το πρώτο βήμα για να συναντήσει κανείς τον Θεό. Η υψηλή ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας, η οίηση, δημιουργεί ένα τείχος που εμποδίζει τη χάρη του Θεού να μας αγγίξει. Η συναίσθηση της αμαρτωλότητας κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη της παρουσίας και ενέργειας της χάρης του Θεού.

Ένα μήνυμα αφυπνίσεως μας απευθύνει η σημερινή διήγηση. Να συνειδητοποιήσουμε την αμαρτωλότητά μας, να δεχτούμε με εμπιστοσύνη το θείο κάλεσμα, να ακολουθήσουμε αμέσως τον Χριστό, οπωσδήποτε κι αν βρισκόμαστε, μέσα στη ζωή, μέσα στην εκτέλεση του καθήκοντος και της εργασίας μας. Και το θαύμα θα ακολουθήσει αμέσως· ας μην περιμένουμε να προηγηθεί για να πεισθούμε.

Πηγή: https://kirigmata.blogspot.com/2014/09/blog-post_19.html#more

● Από τη μνήμη των παρελθόντων και από την πείρα των παρόντων διδασκόμαστε για το μέλλον.

● Όποιος γεύτηκε την γλυκύτητα του λόγου του Θεού και τον πρόδωσε, μοιάζει μ' εκείνον που άλλαξε το πολύτιμο διαμάντι μ' ένα χρωματιστό γυαλί.

● Η πραγματική χαρά συμβαδίζει ουσιαστικά με τη λύπη και τα δάκρυα.

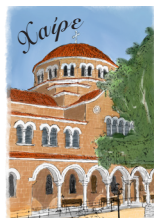
Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:00 - 6:00 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 5:00 - 7:00 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763) (7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Στις 14 Σεπτεμβρίου, εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, τηρείται αυστηρή νηστεία.
4. Κατά τις εορτές του Γενεθλίου της Θεοτόκου και της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού δεν γίνονται μνημόσυνα.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 33 ● Σεπτέμβριος 2026
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiashev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*